

Arrest

nr. 71 974 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBROECK loco advocaat R. JESPERs en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomst uit Baitul Aman te Narayanganj District in Bangladesh. U woonde daar samen met uw vrouw (O.V. X) en uw kind. U werkte in een bedrijf dat mensen in ruil voor geld naar het buitenland stuurt om daar te gaan werken. Het was uw taak om mensen te zoeken en het geld in ontvangst te nemen. Begin 2010 ging uw baas, A.S.(…), er vandoor met het geld van de klanten. Omdat u steeds het geld in ontvangst nam keerden de slachtoffers zich tegen u en u werd door hen bedreigd en lastig gevallen. Er werden verschillende klachten tegen u

ingediend en daaruit ontstonden meerdere rechtzaken. In maart 2010 verliet u uw dorp en u verbleef op verschillende plaatsen: Dhaka, Chittagong en Jessore. Uw vrouw bleef thuis achter en werd bedreigd. In die periode werd er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Na twee maanden, in mei 2010, besloot u om Bangladesh te verlaten. U nam, samen met uw gezin, de bus van Dhaka naar Benapole, bij de grens tussen Bangladesh en India. Daar stak u de grens illegaal over. Na drie dagen verliet u India op een boot in de haven van Calcutta. Op die boot verbleef u een kleine maand. In juli 2010 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een krantenartikel.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u bedreigd wordt en dat er rechtzaken tegen u lopen omwille van fraude in Bangladesh. U maakt niet hard dat er rechtzaken tegen u lopen. Ten eerste, hebt u weinig kennis over deze zaken. U weet niet hoeveel klachten er tegen u werden ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), u weet niet bij welke rechtbank deze zaken lopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en u weet niet of er al een uitspraak is in deze zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is merkwaardig dat u geen kennis hebt over deze rechtzaken, gezien u sinds u in België bent nog contact had met een vriend in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Aansluitend hierop, ten tweede, is het feit dat u zich niet informeert over uw zaak een teken van gebrek aan interesse en dat ondermijnt uw vrees. Ondanks dat uw baas verdween met het geld en dat u in principe onschuldig bent hebt u geen advocaat ingehuurd in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U had contact met een vriend in Bangladesh, maar het is ondertussen al zes of zeven maanden geleden dat u hem gecontacteerd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit wijst op een gebrek aan interesse in de stand van zaken met betrekking tot uw problemen. U verklaart dat u geen documenten probeerde vast te krijgen omdat u niet wist welke documenten u moest meebrengen en omdat uw vriend niet overal naartoe zou gaan achter uw documenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze uitleg is bevreemdend gezien uw vriend wel de moeite deed om een krantenartikel op te zoeken en op te sturen. Bovendien ondermijnt het uw vrees dat u enkel geïnteresseerd bent in documenten omdat u ze moet voorleggen als bewijsmateriaal. Het lijkt vanzelfsprekend dat iemand, die zijn land van herkomst moest verlaten vanwege rechtzaken, zich ook uit eigen interesse informeert naar recente ontwikkelingen.

Ten derde, is het merkwaardig dat u nooit een poging gedaan hebt om uzelf te beschermen of uw onschuld te bewijzen. U bent niet de persoon die verdween met het geld van deze mensen, uw baas is schuldig (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaart dat iedereen wist dat hij de zaakvoerder was van het bedrijf waarvoor u werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat er nog een zevental andere mensen werkten in dat bedrijf (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) die kunnen getuigen dat uw baas plotseling verdween. Bovendien hebt u geen politiek profiel, u bent geen lid van en bent u niet actief binnen een oppositiepartij (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl uw baas, de echte schuldige, wel actief was bij de oppositiepartij "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). Er zijn aldus geen aanwijzingen dat u om conventie gelinkte redenen gevaar zou lopen indien u zou getuigen tegen uw baas, temeer uw baas een aanhanger is van de "BNP" die momenteel in de oppositie zit. Er is met andere woorden geen reden waarom u uw onschuld niet op z'n minst zou kunnen proberen aan te tonen. Toch hebt u geen advocaat ingehuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen advocaat hebt ingehuurd kan u enkel verklaren dat u geen tijd had om een advocaat in te huren en dat men u zou aanvallen indien u naar de rechtbank zou gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit argument houdt geen steek aangezien u niet naar de rechtbank hoeft te gaan om een advocaat te contacteren en gezien u pas twee maanden na het begin van de incidenten Bangladesh verliet. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat het merkwaardig is dat u zich niet probeerde te verdedigen verklaart u meermaals dat u ook foute dingen gedaan hebt en dat u verantwoording moet afleggen omdat u diegene bent die het geld in ontvangst nam (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Dit is echter niet van belang in deze zaak, want het is uw baas die verdween met het geld van de slachtoffers, dus u bent onschuldig in deze zaak. Al deze elementen maken uw relaas ongeloofwaardig.

U relaas bevat meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden. U verklaart dat u werd lastig gevallen door de slachtoffers en dat u vreest dat men u zal aanvallen indien u zou terugkeren naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Op de vraag of u naar de politie bent gegaan om een klacht in te dienen geeft u tegenstrijdige antwoorden. Eerst laat u uitschijnen dat u niet naar de politie kon gaan omdat u geld aannam van de slachtoffers (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en verklaart u dat de politie naar u op zoek was nadat er een officiële klacht werd ingediend tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p.

4). Meteen daarna verklaart u dat u naar de politie ging en dat de politie zei dat men u geen bescherming kon geven omdat u het geld van die mensen had genomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is tegenstrijdig. Ten eerste verklaart u eerst dat u niet naar de politie ging en daarna wel. Ten tweede verklaart u enerzijds dat de politie u zocht maar anderzijds wordt u niet gearresteerd wanneer u zelf naar de politie trekt. Nog later verklaart u dat u naar de politie ging en dat de politie u advies gaf. Volgens die verklaring hebt u zelfs het land verlaten op advies van de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het paradoxaal is dat de politie enerzijds op zoek is naar u omdat er een klacht is ingediend en u anderzijds helpt en adviseert om het land te verlaten antwoordt u dat u een goede band had met de politie, maar dat het slechts om enkele personen ging en dat u daarom nog steeds gezocht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Wat er ook van zij, er is geen enkele reden waarom u geen klacht zou kunnen indienen tegen uw belagers, maar deze tegenstrijdigheden doen vermoeden dat u niet lastig gevallen werd. Over de rechtszaken die tegen u lopen doet u ook uiteenlopende verklaringen. Eerst verklaart u dat u niet weet of er al een uitspraak is tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), later stelt u dat er nog geen uitspraak is (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), datzelfde herhaalt u nog later (zie gehoorverslag CGVS, p. 13) en op het einde van het gehoor, wanneer u gevraagd wordt hoe u weet dat er geen uitspraak is, antwoordt u dat u geen informatie hebt over de zaak en bevestigt u dat u niet weet of er al een uitspraak is (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit wijst erop dat er geen rechtszaak tegen u loopt en maakt uw relaas ongeloofwaardig. U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. De documenten die u voorlegt kunnen de beslissing niet in positieve zin ombuigen. U legt geen enkel identiteitsdocument voor, en ondanks dat u nog contact had met een vriend, die voor u een krantenartikel heeft opgestuurd, hebt u geen enkel document over de rechtszaken die volgens uw verklaring tegen u lopen. Identiteitsdocumenten en sommige rechtbankdocumenten zijn nochtans gemakkelijk te verkrijgen bij respectievelijk lokale overheden en rechtbanken. Het krantenartikel kan niet als bewijs dienen. U bewijst nergens uw eigen identiteit, waardoor niet kan worden nagegaan of dit krantenartikel werkelijk over u gaat. Bovendien moet het voorleggen van documenten steeds gepaard gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Daar is hier geen sprake van.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Verzoeker voert aan de bestreden beslissing onvolledig en onjuist is gemotiveerd. De bestreden beslissing haalt volgens verzoeker verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in Bangladesh. Verzoeker argumenteert dat deze argumenten niet overtuigen.

Wat betreft de twijfel aangaande de veroordeling van verzoeker voert verzoeker aan dat wat betreft de kennis van verzoeker over zijn rechtszaken de motivering dienaangaande niet volstaat. Gelet op het feit dat hij bij vele mensen wisselende contacten had en dit eigen was aan zijn job is het volgens hem meer dan normaal dat hij niet weet om hoeveel klachten het precies gaat. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) had volgens verzoeker zijn vraagstelling anders moeten formuleren en hij had moeten concretiseren zodat verzoeker wist dat ze naar het aantal klachten vroegen. Verzoeker verwijst naar het verhoorverslag en voert aan dat het opvallend is in het interview dat men niet tracht een idee te krijgen aangaande het aantal zaken waarover het gaat. Hij licht toe dat hij geen exact getal durfde te geven bij benadering of een grote orde hem of haar zou

interesseren. Verzoeker ging er van uit dat de mogelijke antwoorden een exact getal of “ik weet het niet” waren. Verzoeker voert aan dat het niet is aangegeven dat een getal bij benadering of een grote orde hem of haar zou interesseren. Verzoeker argumenteert ook dat de vraag naar een exact aantal klachten onmogelijk is te beantwoorden. Hij stelt verder dat aangezien men niet heeft doorgevraagd het wel lijkt of de interviewer niet op zoek ging naar de waarheid maar eerder trachtte een “*ik weet niet*” te ontlokken.

Verzoeker weet niet om welke rechtbank het juist gaat en er is volgens hem evenmin een gegronde reden om te twifelen aan zijn geloofwaardigheid. Het gerechtelijke apparaat is volgens verzoeker voor niet juristen een ondoordringbaar kluwen en het verschil tussen twee rechtbanken is voor de meeste Belgische juristen al onmogelijk te maken. Verzoeker voert verder aan dat de vraag geenszins “open” is en voert aan dat de interviewer meer informatie had kunnen ontlokken aan verzoeker indien werd gepolst naar de plaats van de rechtbank, strafzaken, burgerlijke zaken of naar zaken die bij één of mogelijk bij verschillende rechtbanken liepen.

Wat betreft zijn vermeende gebrek aan interesse voert verzoeker aan dat hij vreest dat zijn belagers hem en zijn gezin zouden lastig vallen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar wat hij heeft verklaard bij de commissaris-generaal. Verzoeker wijst er op dat de politie gelinkt is aan de politieke machtshebbers en het nutteloos is om een advocaat in te schakelen, aangezien het nodig is om onder te duiken en te vluchten uit vrees om belaagd te worden door slachtoffers. Hij wijst er op dat zijn vrees voor de woede van de benadeelden zou blijven bestaan zelfs al zou hij vrijgesproken worden.

Verder wijst verzoeker er op dat hij en de man in kwestie al geruime tijd geen contact meer hebben en het helemaal geen boezemvriendschap was waarin men veel kan vragen aan elkaar. Verzoeker was al blij door het feit dat deze persoon een krantenartikel opstuurde. Verzoeker wijst er op dat een proces bijwonen tijd kost en men eerst dient uit te zoeken waar het eventueel zou plaatsvinden en verzoeker meent dan ook dat het vragen aan een kennis om in een afgesloten kantoor op zoek te gaan naar identiteitsdocumenten en die dan op te sturen veel gevraagd is. Verzoeker argumenteert dat het risico er in bestaat dat de persoon die op zoek gaat naar de documenten, als medeplichtige zou gezien worden en zelf in de problemen zou raken. Het is volgens verzoeker plausibel dat verzoeker niet wist welke documenten hem van nut zouden zijn en dat hij ondertussen zijn identiteitsdocumenten tracht te bekomen en dit toch een moeilijke opdracht blijkt te zijn. Verzoeker meent aldus dat hij zijn best heeft gedaan zijn relaas met objectieve elementen te bewijzen en hij verwijst in eerste plaats naar het krantenartikel. Verzoeker vraagt zich tevens op waarop de commissaris-generaal zich baseert om te twifelen aan zijn identiteit en hij argumenteert dat het niet is omdat hij de authenticiteit van zijn documenten niet kan bewijzen men maar moet aannemen dat hij daarover liegt.

Als laatste element wijst verzoeker er op dat hij uiteraard geïnteresseerd is in de documenten als bewijsmateriaal, maar enige emotionele waarde hebben ze niet. Hij wijst er op dat hij is weggevlucht van de problemen in zijn land van herkomst en hij wenst hieraan niet meer te denken, laat staan er bewijzen van te verzamelen.

Wat betreft het feit dat de commissaris-generaal hem verwijt geen poging te hebben ondernomen zichzelf te beschermen of zijn onschuld te bewijzen voert verzoeker aan dat hij dit toch wel degelijk heeft gepoogd. Hij verwijst naar het feit dat hij verklaarde op verschillende plaatsen te hebben geleefd. Hij wijst er op dat wegvluchten, zich verbergen en ondertussen een verdediging voeren in de rechtbank geen gemakkelijke combinatie is. Hij benadrukt dat indien hij zich in de rechtbank zou vertonen hij gearresteerd zou worden en als hij zich niet zou vertonen hij wellicht veroordeeld zou worden, want de kans is zeer groot dat men het niet verschijnen als een impliciet bewijs van schuld ziet. Een verdediging voeren lijkt alleszins doelloos volgens verzoeker aangezien hij zich moet schuilhouden voor belagers.

Verzoeker voert aan dat hij geen enkel vertrouwen heeft in de politie om hem te beschermen aangezien deze corrupt is. Wanneer de politie nog aan zijn kant stond heeft hij hen zelfs nog smeergeld betaald in ruil voor bescherming.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het VN verslag over corruptie in Bangladesh en hij wil hiermee dit corruptieprobleem aantonen. Verzoeker licht toe dat uit deze studie blijkt dat 15 procent van de gezinnen in aanraking kwam met de politie om een onterechte arrestatie te voorkomen. Er wordt ook gewezen op de invloed van belangrijke mensen en hun discretionaire macht.

Hij wijst er verder op dat hij is te weten gekomen dat er een arrestatiebevel tegen hem is uitgevaardigd en dat hij geen vertrouwen heeft in het gerechtelijke systeem in Bangladesh en dat hij bang is om jarenlang achter de tralies te vliegen in de gevangenis in zeer slechte leefomstandigheden.

Verzoeker verwijst naar een arrest van *British asylum and immigration Tribunal SH Bangladesh vs. Secretary of State for the home department* en gepubliceerd op de website van het UNHCR.

Wat betreft zijn bewijs van onschuld argumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal er aan voorbij gaat dat men hem ook als schuldige zou zien, omdat hij een deel van het geld zelf heeft gehouden en al uitgegeven had en hij wijst er op dat hij reeds heeft verklaard tijdens zijn verhoor dat hoewel hij niet actief lid was van de oppositiepartij, hij wel banden heeft met de BNP. Hij redeneert aldus dat het meer dan begrijpelijk is dat hij vreest te moeten opdraaien voor zijn baas die lid is van de BNP en die op de vlucht is en nog meer schuld treft. Het feit dat de commissaris-generaal stelt dat verzoekers rol van geen belang is en dat hij daarmee onschuldig is gaat volgens hem te ver aangezien de commissaris-generaal zich in de plaats stelt van de rechtbank die oordeelt over schuld of onschuld zonder de inhoud van het gerechtelijk dossier te kennen. Verzoeker meent dan ook dat de kans dat hij bij verstek zou worden vrijgelaten zeer klein is en dat hij in België ook kans heeft op een veroordeling. Verzoeker wijst er op dat niet alleen de baas van verzoeker maar ook hijzelf ondertussen is verdwenen en dat hij dus wel iets te vrezen heeft.

In een tweede onderdeel aangaande de incoherenties en de tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld wijst verzoeker er op dat het feit dat hij een dubbele band heeft met de politie niet noodzakelijk betekent dat er een tegenstrijdigheid is. Dit kan volgens hem niet zomaar leiden tot het in vraag stellen van de goeder trouw van verzoeker en het vermoeden dat hij niet lastig gevallen werd. Verzoeker verwijst naar hetgeen reeds is uiteengezet over corruptie bij de Bengaalse politie. Verzoeker meent dat de verwerende partij een logica zoekt in een systeem dat willekeurig is.

Wat betreft de beweerde incoherentie aangaande de vraag of er al dan niet een uitspraak is geweest, merkt verzoeker op dat deze incoherentie eerder te wijten is aan de stress tijdens het interview en dat dit niet zwaar doorweegt om te besluiten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij wijst er op dat hij altijd heeft verklaard dat er nog geen uitspraak is. Dit vermoeden is niet zo raar volgens verzoeker aangezien in veel landen de veroordeling bij verstek niet of slechts zelden wordt uitgesproken.

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet aan zijn motivatieplicht tegemoet komt om te besluiten tot zijn oordeel dat het krantenartikel niet als bewijs kan dienen voor zijn asielrelaas. Verzoeker voert aan dat dit document zomaar van de tafel wordt geveegd. Louter stellen dat hij zijn identiteit hiermee niet bewijst zonder verder in te gaan op de identiteit van verzoeker kan volgens hem niet volstaan om de authenticiteit en de bewijskracht van dit krantenartikel te betwisten.

Wat betreft de rechtbankdocumenten merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal stelt dat sommige gemakkelijk te verkrijgen zijn en zelf slechts spreekt over 'sommige' rechtbankdocumenten. Hij wijst er op dat hij geen jurist is en derhalve het raden heeft naar over welke documenten het zou gaan en hoe hij die dan wel zou moeten verkrijgen en hij wijst er op dat de verwerende partij noch tijdens het interview, noch in de bestreden beslissing meer toelichting hieromtrent heeft gegeven.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de

motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Uit de bestreden beslissing lijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord gaat met het oordeel van de bestreden beslissing. De Raad wijst vooreerst op de bewijslast.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing aangaande de vaststelling dat verzoeker niet weet hoeveel rechtszaken er tegen hem zijn aangespannen kan de redenering van verzoeker dienaangaande niet worden gevolgd. Gelet op de bewijslast in hoofde van verzoeker acht de Raad het niet onredelijk dat verzoeker weet hoeveel rechtszaken tegen hem zijn aangespannen. Verzoeker verklaarde zelf zijn land te zijn ontvlucht omwille van deze gerechtelijke vervolgingen en dit is een essentieel element van zijn asielrelaas. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker eveneens niet weet bij welke rechtbanken deze rechtszaken lopen en of er reeds een uitspraak is. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, met name het verhoorverslag van 14 september 2011 en deze onwetendheid betreffende essentiële elementen van zijn asielrelaas ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker. Het precieze aantal zaken is geen doorslaggevend motief, maar de Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete inlichtingen kan geven met betrekking tot de gerechtelijke vervolging waarvan hij het voorwerp zou zijn. Dit overtuigt niet.

Verder benadrukt de Raad dat uit dit verhoor blijkt dat de vraagstelling van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zeer duidelijk was en concreet en het betoog van verzoeker kan

op dit punt eveneens niet weerhouden worden. Het komt bovendien aan verzoeker toe om zijn asielaanvraag zo waarheidsgetrouw mogelijk weer te geven en te staven met objectieve elementen.

Wat betreft het motief aangaande zijn gebrek aan kennis verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing: *"(...)Aansluitend hierop, ten tweede, is het feit dat u zich niet informeert over uw zaak een teken van gebrek aan interesse en dat ondermijnt uw vrees. Ondanks dat uw baas verdween met het geld en dat u in principe onschuldig bent hebt u geen advocaat ingehuurd in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U had contact met een vriend in Bangladesh, maar het is ondertussen al zes of zeven maanden geleden dat u hem gecontacteerd hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit wijst op een gebrek aan interesse in de stand van zaken met betrekking tot uw problemen. U verklaart dat u geen documenten probeerde vast te krijgen omdat u niet wist welke documenten u moest meebrengen en omdat uw vriend niet overal naartoe zou gaan achter uw documenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze uitleg is bevreemdend gezien uw vriend wel de moeite deed om een krantenartikel op te zoeken en op te sturen. Bovendien ondermijnt het uw vrees dat u enkel geïnteresseerd bent in documenten omdat u ze moet voorleggen als bewijsmateriaal. Het lijkt vanzelfsprekend dat iemand, die zijn land van herkomst moest verlaten vanwege rechtszaken, zich ook uit eigen interesse informeert naar recente ontwikkelingen. (...)"*

De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag van 14 september 2011 blijkt dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over zijn gerechtelijke situatie in zijn land van herkomst, terwijl hij verklaarde contact te hebben met een vriend aldaar. Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn aanspraak moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofdzaak van verzoeker. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met dit onderdeel van de motivering is uiteraard niet afdoende. De verwerende partij merkt terecht op dat van verzoeker niet verwacht wordt dat hij in een kantoor op zoek gaat naar identiteitsdocumenten, maar dat hem wel een gebrek aan interesse te hebben in zijn rechtszaken ten kwade geduid wordt. Verder merkt de Raad op dat het gegeven of de persoon met wie hij contact had al dan niet een boezemvriend was niets ter zake doet aangezien verzoeker hoe dan ook via deze kennis had kunnen informeren naar zijn situatie, temeer deze persoon hem een dienst bewees door een krantenartikel op te sturen. Ook dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoeker. Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen advocaat zou kunnen inschakelen in Bangladesh om hem in te lichten over het concrete verloop van de rechtszaken die tegen hem lopen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker naliel zijn identiteit te staven met authentieke documenten. Verzoeker betwist dit niet doch meent hij dat men hieruit niet kan afleiden dat hij over zijn identiteit liegt. De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Er dient enerzijds gewezen te worden op de bewijslast in hoofdzaak van verzoeker en anderzijds op het feit dat het voorleggen van identiteitsdocumenten een essentieel element is in elke procedure. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden waarvan verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker er op wijst dat hij wel degelijk een poging heeft ondernomen om zichzelf te beschermen door onder te duiken en hij verwijst naar het VN verslag aangaande corruptie bij de politie, verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt: *"(...)Op de vraag of u naar de politie bent gegaan om een klacht in te dienen geeft u tegenstrijdige antwoorden. Eerst laat u uitschijnen dat u niet naar de politie kon gaan omdat u geld aannam van de slachtoffers (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en verklaart u dat de politie naar u op zoek was nadat er een officiële klacht werd ingediend tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Meteen daarna verklaart u dat u naar de politie ging en dat de politie zei dat men u geen bescherming kon geven omdat u het geld van die mensen had genomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is tegenstrijdig. (...)"*

Het louter verwijzen naar één versie van feiten is geen dienstig verweer aangezien verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaring heeft neergelegd. De verwijzing naar het verslag van de VN is aldus niet dienstig.

Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen waar hij *in casu* in gebreke blijft.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal over het hoofd ziet dat men hem ook als schuldige zou zien omdat hij een deel van het geld heeft gehouden en hij misschien niet actief lid was maar toch banden had met het BNP, merkt de Raad op dat dit een post factum bewering is. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat verzoeker niet heeft verklaard het geld voor zich zelf te hebben gehouden.

Verzoeker verklaarde het volgende in het verhoorverslag van 14 september 2011: “(...) *De klacht was tegen mezelf, want ik verzamelde geld. En daarna gaf ik het aan mijn baas.(...)*”

Deze vaststelling ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van verzoeker.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

Wat betreft het krantenartikel, merkt de Raad op dat een origineel persartikel weliswaar het bewijs is dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de authenticiteit van de erin aangehaalde feiten.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De Raad stelt vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

De commissaris-generaal stelt bovendien terecht vast dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst en de commissaris-generaal dient hieromtrent niet verder te motiveren dan vast te stellen dat verzoeker op dit punt niet tegemoet komt aan zijn bewijslast. Het is dan ook een terechte redenering dat het aldus onmogelijk is om af te leiden dat verzoeker de persoon is die vermeld staat in het krantenartikel.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad verwijst eveneens naar het “*SRB, Bangladesh, Corruptie en vervalste documenten in Bangladesh dd. 10 november 2010, update 25 januari 2011*” en stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze is genomen en wordt gesteund door de stukken in het administratief dossier.

De Raad schaaft zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan de kern en de essentie van het asielcontentieux en legt de disproportionele eisen op aan verzoeker met betrekking tot de bewijsplicht van zijn verhaal.

Verzoeker wijst er op dat er wordt voorbij gegaan aan de feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zijn thuisland ontvlucht is en de onmogelijkheid om bepaalde elementen van diens verhaal materieel te staven. Verzoeker voert dan ook aan dat het eisen van stavingstukken dewelke niet, of *in casu* gelet op de situatie van verzoeker niet meer mogelijk zou zijn de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek gedaan heeft naar de vraag of het effectief mogelijk is gemakkelijk rechtbankdocumenten te verkrijgen bij de lokale rechtbanken. De bewijslast ligt bij verzoeker. Hij maakt niet aannemelijk dat hij geen advocaat zou kunnen inschakelen in Bangladesh om hem in te lichten over het concrete verloop van de rechtszaken die tegen hem lopen.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker niet op voldoende individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen zonder alle relevante feitelijke gegevens van de zaak in acht te nemen, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Verzoeker besluit dan ook dat er wel degelijk een in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1 (A) lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan volgens verzoeker geen afbreuk.

Verzoeker vraagt dan ook dat om de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de vluchtelingenstatus van subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad om het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal ten einde een correct juridisch mogelijk te maken.

2.2.2. In zoverre dit middel overlapt met het eerste middel verwijst de Raad dienstig naar wat reeds is uiteengezet in de analyse van het eerste middel.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin weerhouden worden aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS